



А.І. ПОТОПАЛЬСЬКИЙ – ВЧЕНИЙ, ЯКИЙ ВІНАЙШОВ ПРОТИПУХЛИННІ ЛІКИ

Шановні пасічники та пасічниці! Пропонуємо вашій увазі статтю Антоніни ЛИСТОПАД, надруковану у Лондоні у 2018 році.

НА ГОСТРІЮ НАЙГЛИБШИХ ІСТИН

У статті наведені дані про творчий шлях відомого вченого А.І. Потопальського, унікальність його наукової, педагогічної та громадської діяльності. Стаття закликає до співпраці і до уваги можновладців, про їхню байдужість до вітчизняних талантів і здійснених відкриттів світового значення.

...Студентська аудиторія. Перше вересня – перший навчальний день. В Станіславському медичному інституті. 1961 рік Божий. Ми, першкурсники – допитливі і цікаві. Який же професор зараз появиться за пюпітром кафедри? Кафедра нормальної фізіології, перша пара... Стрімко заходить...юнак. Такий же, як і ми. Хіба на два-три роки старший. Русявий чуб, як спіла пшениця. Світлолиций, ясноокий і дуже гарний... І це його, аспіранта, теж перша лекція перед нами, студентами... Мине трохи часу і ми дізнаємося, що наш молодий лектор, Анатолій Іванович Потопальський, не просто викладач в інституті, а ще допитливий дослідник і пошуковець. Проректор з науки Федір Васильович Ковшар навіть свій службовий кабінет віддавав для його робочих дослідів. Фізіолог проникав у фізіологічні тайни лікарських рослин. Щось там мудрував, добував, витискував з того джерельного чистотілу. Стали йти до нього в обласну лікарню і пацієнти. Спускалися навіть з гір з мішками свіжої дивовижної тра-

ви... Життя крутолобе і загадкове. Не знаєш, де згубиш і що знайдеш. Кого зустрінеш і з ким розійдешся. На трохи чи на-завше... Непомітно майнуло майже сорок років, за кленовим листям. Я давно уже в Донбасі, лікарка стала письменницею.

Але маму врятувати не можу. Операція не допомогла. Одного вечора на телеекрані засвітилась красива картинка. Як зараз її бачу перед очима. Багатий холівітальня, горить вогонь в розкішному каміні. Вишуканий інтер'єр. Вихолений чоловік розповідає з пафосом, що він назвав свій препарат проти раку «Україн» на честь його бувшої Батьківщини. Картинка – з Австрії.

Важлива для мене інформація: в київській клініці лікують цим «Україном» онкохворих. На завтра кинулась до телефону. Розшукала знайому радіожурналістку. Дотелефонувалася до клініки. – Ні, маму привезти не можу, не в тому стані. Прошу тільки виділити ліки. На жаль, таких доларів у мене немає. Потім мої колеги-письменники зі Львова напишуть колектив-

ного листа в Австрію доктору Ярославу Новицькому. Ліки прийдуть, але запізно: мами уже не буде. Потім... ..А зараз, через якийсь час та ж знайома журналістка сповіщає:

– Знаєш, у нас, в Києві в Інституті генетики є такі самі, але ще сильніші ліки. Розшуйкай там Потопальського Анатолія Івановича, це він ті ліки винайшов.

– Потопальського? А він не працював в медичному інституті в Івано-Франківську?

– Наче працював.

– Та ж він був нашим викладачем.

– Та ні, не може бути, він ще молодий, не міг викладати тоді.

Міг! І це був саме він. Так знову я побачила Анатолія Івановича. Такий же стрункий і стрімкий. Став іще вищим на зріст. Тільки трохи посріблились скроні. Ні, не сивиною. Русявими літами. Такий же життєлюбний і жвавий. Тільки дуже заклопотаний. Але надзвичайно привітний. Зустрів, як рідну людину. Багато тоді дізналась. І про львівський період розквіту, коли його «Амітозин» наби-



рав обертів. І лабораторія, і клінічні дослідження, і ось-ось – на фармзавод. І виклики в Москву, і пацієнти-партійні боси, і поїздки по цілому Світу... І раптове стоп – припинення випробувань. З тої ж Москви! Комусь перейшов дорогу.

Переїхав до Києва, в Інститут молекулярної біології і генетики. Продовжував все одно вдосконалювати препарат. Довів до клінічної готовності. Тільки реєстрації перешкоджають. Міністерство охорони здоров'я рідної України – заодно з акулами фармацевтичного бізнесу. Їдять же з одного корита. Нащо їм дієвий і дешевий протираковий «Амітозин», тоді ж їхні дорогі і токсичні хіміопрепарати виявляться просто непотрібними.

А тим часом, той його львівський технічний працівник по лабораторії Ярослав Новицький, рідного брата якого, безнадійно хворого вилікував Потопальський своїм «Амітозином», виїхав до Австрії, прихопивши їхню дослідницьку документацію. І створив там свій бізнес «Фарм-Новицькі», який успішно торгує «Україном» з Потопальської коліски. І навіть зареєстрований в Україні. Отакі австрійські вареники! Багато чого тоді дізналася. І побачила унікальну його теплицю з усіма лікарськими рослинами. І вийшла з неї з розмариновим букетом. Покуштувала кавбузової каші і знаменитого фіточаю... Заглянула трохи в обшири і в обрії вченого. Побачила в його блакитних очах напостучливу силу і наукову відчайдушність.

...Життя смугасте і тернисте. Чого-чого, а чорних смуг у Потопальського і тернів – навалом! А він все одно іде далі... Нарешті, дозволено клінічні випробування «Амітозину». Фармакологічним комітетом України. Три роки випробувань. Інститут онкології в 2001 році рекомендує зареєструвати протираковий препарат «Амітозин» і застосувати в лікувальну практику. Хворі люди, як з мішка просто, посипались розшукувати Анатолія Потопальського і його ліки. Скільки життів врятовано! А умов для серійного виробництва, як не було, так і немає. І препарат не реєструється Міністерством охорони здоров'я. А територія винаходів Вченого все ширша і вища на всіх щаблях науки. Запатентований і зареєстрований препарат «Ізатизон»... у ветеринарії. Проти вірусів, проти СНІДу, імуномодулятор. Придатний для медицини і для рослинництва. Універсальні ліки для всього живого Світу! Запатентовано загалом понад 60 нових лікувальних препаратів. Розроблено 15 оригінальних фіточаїв на основі чистотілу. Випускають «Ліктрави» в Житомирі (випускали, – прим. ред.). Невтомний селекціонер. Рослини – його улюблені діти. Він, справді, їх народжує. Одна селекція нових рослин Потопальського – це ціла Сільськогосподарська Академія. Чого тільки вартує кавбуз – найбільша лікувальна ягода! Кавун з гарбузом, уже відомий усій Україні, кавбузова каша – найсмачніша і найкорисніша. А його квасіта – квасоля з капустою... А жита, а пшениці високородні,

ростуть без міндобрив і на всяких ґрунтах! Створено понад двадцять нових рослин...

А заповідний дендропарк «Перемога» у рідному селі Ходаки на Коростенщині, на 40 гектарів, почав плекати ще студентом. Дерева і кущі з цілого Світу, колекція лікарських усяких трав. Вражає! Людина-легенда. Титан-винахідник. Те, що зробив один Анатолій Іванович Потопальський, – під силу не менше, як трьом Науково-дослідним інститутам. А в нього в Інституті молекулярної біології та генетики лише ...маленька лабораторія із декількох кімнат, розкиданих по всіх поверхах. Тіснотеча, неймовірне нагромадження... Стіл біля столу, прилад на приладі, експонат на експонаті... Соромно за Державу, соромно за недолугу сліпу і глуху Владу! Соромно ...за себе самих, що дозволяємо так знущатися над нашими геніями!

Зате який міцний, хоч і дуже маленький творчий колектив науковців-дослідників! Яка відданість і творча напруга! Яка титанічна праця! У 1992 році Анатолій Потопальський створює ще Інститут оздоровлення і відродження народів України, заснував Братську Оздоровчу Громаду – Богу «Радість» і відкрив Благодійний фонд «Небодарний цілитель» з широким резонансом в Україні. Тільки «Амітозиновий» віз не зрушив з місця ні на півкроку. Запаси «Амітозину», які були виготовлені для клінічних досліджень давно скінчилися. Як пояснити людям, чому не має ліку, який винайшов для їхнього спасіння?!



2005 рік. Міжнародний науково-практичний Форум на базі Інституту молекулярної біології і генетики «Основи молекулярно-генетичного оздоровлення людини і довкілля». 200 вчених і лікарів з України, Франції, Німеччини... Озвучують інформацію про лікувальну дію «Амітозину», «Ізатизону», фіточаїв... Позитивний розголос на цілий Світ. Тільки Міністерство охорони здоров'я України і Фармакологічний комітет нічого сінько не чує. Хто відповідь за цей злочинний саботаж?! За мільйони померлих онкохворих Українців, які б могли вилікуватися і жити!

Цілий Світ зацікавився відкриттями нашого Вченого. Спільна праця по «Амітозину» та «Ізатизону» та інших його препаратах плідно проводиться в Німеччині, Ульм, Мюнхен; в Греції, Патри; в Гарварді, інститут проточної цитометрії, США; в Швеції, Данії, в Іспанії, Канаді, Ізраїлі, Італії... 1996 рік – Анатолій Потопальський став Людиною року в США. Його біографію включено до міжнародного видання «500 лідерів впливу» усіх часів і народів.

2004 рік – номінант Нобелівської премії. Професор Європейської Академії проблем людини – 2009 рік. Почесний професор Міжнародного університету міста Відня – 2010. Світ, Європа визнає його наукові досягнення. Міг багато разів виїхати за кордон. Привабливих пропозицій вистачало. Уже давно в Європі чи в Америці мав би свій Дослідницький інститут. Не спокусився нічим. Не така він людина, щоб залишити Віцтвщину. Живе там, де жи-

вуть його Українці. Живе так, як живе Україна. Найдужче дорожить званням «Заслужений винахідник України», Указ про присвоєння якого після багаторічних представлень підписав Президент лише у листопаді 2006 року. 5 лютого 2009 року в Київському Будинку вчених відбулися Громадські слухання про наукові відкриття видатного Українського Вченого Анатолія Потопальського. Написано Звернення до Президента, Прем'єр-міністра та Голови Верховної Ради про надання загальнодержавної допомоги. Нічого не чує, нічого не бачу, нічого не кажу... І нічого не зробимо! Ми – зовсім інша каста. Ми не хворіємо. А якщо... Поїдемо за кордон лікуватися. Але ж там немає – нашого «Амітозину». Він є тільки у нас. Україна – єдина Держава в Світі, яка має т а к и й унікальний протионкологічний препарат. Тільки у нас, в Україні є такий унікальний Винахідник, який уже увійшов до Золотого Фонду Української нації. Як Національний Лідер України! За даними нашого Інституту біографічних досліджень про Національні рейтинги України.

3–7 жовтня 2016 року відбувається ще одна Наукова Конференція про унікальні відкриття Анатолія Потопальського і про новий, розроблений Вченим напрям молекулярно-генетичного оздоровлення людини і навколишнього середовища. Конференція відбувається під егідою повернення Світові незаслужено забутого в Україні геніального Українського генетика Миколи Дми-

тровича Тарнавського, ім'я якого золотими буквами має бути внесено в світову генетику. 6 серпня 2016 року – його 110-літній ювілей!

Усе повторюється знову. Україна впритул не бачить своїх Геніїв. Доки Європа чи Америка не ткне ними нам прямо в сліпі очі. Але уже у своїх одежах...

Анатолій Потопальський – високодостойний наступник Миколи Тарнавського. Конференція відбулася в Лондоні, в Англії. Це був справжній Український інформаційний прорив у Світову науку. У нащадків великого Миколи Тарнавського появилася прага відновити свій фізичний і духовний потенціал. Написано в Передмові до об'ємної Книги матеріалів Конференції, яка вийшла зразу друком в тому ж Лондоні – англійською, українською і російською мовами. Кожен, хто прочитає цей збірник, побачить в повному обсязі всю злочинність бюрократії і егоїзм влади імущих в Україні.

А хіба не так?! Досить хоч одним оком заглянути в бюджет 2017 року. Виділений для нас з вами... Фінансування охорони здоров'я передбачено коштом лише... на сім місяців? А що почнеться в серпні – страшно навіть подумати. І то коштів виділено на ці сім місяців у 2,75 рази менше порівняно з 2013 роком. ...А які нинішні реалії в Інституті молекулярної біології і генетики? Нізащо не уявите! Лабораторію Анатолія Потопальського ...ліквідували зовсім. І так малочисельний штат скоротили вдвічі. Залишилось лише п'ять штатних працівників, яких

прилопатили до іншого відділу. – Ми тут іще. Але нас уже немає. Закрили, скоротили зовсім. – Лабораторію всесвітньолюдського значення! З її золотими плодами. Ще весною 2016 року знищили. Як то можна витримати?! Серце цитогенетика Юркевич Лариси Назарівни, наукового співробітника, співавтора по створенню «Древлянського» жита, томатів «Українські», ехінацеї «Поліська красуня», співзасновника Інституту оздоровлення і відродження народів України – не витримало. Зупинилося ...за мить до захисту кандидатської дисертації.

...Три роки війни. Три роки не бачила Анатолія Івановича Потопальського. Лікарка-письменниця стала вимушено переміщеною особою з окупованого Донбасу. Біженкою, вигнанкою стала! Три роки без постійної адреси. Три роки поневірянь по знайомих і незнайомих людях, бездомна і безправна... Не маю ніякого притулку, нема куди вивезти з окупованої зони рукописи, з них двадцять ще не виданих, письменницький архів, унікальну бібліотеку. Це ж не просто моя, Антоніни Листопад, літературна спадщина, – це ж духовна спадщина Української нації, Держави Україна – спадщина. І попри всі нелюдські умови життя за три роки поневірянь і безпритульності – ще три народжені книги... Отака зустріч! Такий однаковий біль... Не потрібні ні винахідники, ні письменники. Навіть наука Державі не потрібна. Інститути зліплюють докупи, як в колгоспи. Щоб знищити зовсім! Кожна наступна вла-

да все гірша. І жорстокіша. І підступніша! – О люде, люде, небораки, нащо здалися вам царі? – Як тут не згадати слова Тараса Шевченка?! Не знає та влада, куди нас усіх ще викинути. Щоб і не пікнули... На смітник! Тепер усе – на смітник. Бо їм потрібна тільки наша Земля. Без нас! З її повними надрами. Інтелект – це ж дуже обтяжливо. Ним керувати неможливо. Великі сміттярі метуть усе підряд своєю зажерливою мітлою. Навіть на війні – на крові гендлюють... Не вийде. Не дамо!

Борітеся – поборете! Кричить нам з Неба пророк Тарас Шевченко. Борімося так, як бореться Анатолій Потопальський. Чим скрутніші умови, тим соковитіші плоди. Від гіркоти... – Нас немає, а ми працюємо. Людям кинули в очі трудові книжки, а вони ходять на роботу, – в зіницях-чоловічках Вченого нездоланні промені. А хто зі сміттям до нас прийшов, – той у смітті своєму і потоне. А золото нічим не забруднити. Духовне золото! Не втопити і не спалити. Не осквернити нічим. Осквернителі злізуть зі трону. Зміняться Часи. І очиститься Простір. І кожен візьме свого хреста на плечі. І щита – на груди. І покладе над прірвою. Щоб перейти сьогоднішню безодню! І честь стане – Честью. А лицарство – Лицарством! І відкинутий камінь стане Наріжною Скелею Української наукової і духовної спадщини. Таких, як Анатолій Потопальський. ...А поки що з теплицею прийшлося попрощатися. Яка теплиця, коли нема Лабораторії?! Житомирські «Лік-

трави» перестали випускати знамениті фіточаї Потопальського. Змінився власник. Багатотравні дешеві фіточаї – не вигідно для комерції. Вигідніше одотравні звичайні: і швидко, і грошовито. Наче якась лавина котиться з гори.... А тут якраз дві дати: 27 лютого 2017 року – 40 років праці в Інституті молекулярної біології і генетики. Сорок років. Як один день! На одному-однісінькому місці... Оце так віддячили! А 25 березня 2018 року скубне за чуба – 80 років. Ні, його, Анатолія Потопальського так просто не підім'яти. І чуб густий, і ювіляр молодий. Хоч не признавайся, скільки років! Так само світяться світанкові очі. Така ж гаряча енергія і сильна енергетика. І жодної зморшки ні в серці, ні на лиці. Чим трудніше, тим запальніше! Дай, Боже, так і надалі! Дивлюся в ті глибокі очі і сама себе питаю. І Вас питаю усіх! Чому, чому так? Що ми за нація така? Нічого свого не цінуємо. Масмо жар-птицю в руках, а навіть пера не хочемо підібрати. Ось він – Людина-Унікал! Перед нами. Яка не хоче ні почестей, ні слави. Тільки хоче, щоб прийняли його геніальні дари. Для спожитку... Скільки людей можна врятувати від онкологічної чуми! Скільки полів засіяти його унікальними житами і цілющими рослинами! Які плоди виростити! Ні, нехтуємо усіма його надбаннями... Легше купляти чуже за кордоном. За що нас карає Бог ...такою глупотою? Нічого не робить Усевишній просто так. Усе має свій сенс у Господа! Навіть владу і Керманіча дає ту і такого,



яких заслуговуємо. Значить, іншого не видуховнили в своєму дусі. Якось Анатолій Іванович сказав мені: «Знаєте, напевно, ми з вами, Антоніно, вчасно не попросили Божого Благословення. Ви не можете видати ще половину своїх невиданих книжок. А я більше сорока років митарствую з «Амітозином». А мені чомусь здається, що ми своїми зрадами та гріхами самі не заслужили ще того цілющого рятівного ліку... Але перешкоди даються для того, щоб їх долати. Спитаєте, де ж Винахідник черпає для цього сили? Сила Анатолія Потопальського – в його Духовності. Він вміє щодня нагодувати свою душу. А більшість із нас, людей годуємо лише свою плоть, аж тричі на день і усілякими смакотами. А про душу забуваємо зовсім. А коли душа спрагла – тіло сохне. А коли душа нагодована, тоді і плоть сильна.

Духовність в Анатолія Івановича Потопальського – на першому і найпочеснішому місці. Просімо Благословення, хрестімо їжу – вона очищається, молимося – молитва вздоровлює. Каймося і причащаймося якнайчастіше! Коли душа – грішна і нерозкаяна, тіло виздоровіти не може.

Адже зараз Світова наука уже довела научно наявність Небесного Творця. Фізично і математично довела! І цю істину Вчений роздає людям, які звертаються до нього. І словом, і відповідною літературою... Як святу проскуру роздає! Часом мені здається, як може бути Людина такою багатогранною?! Чи є, взагалі, міра його широті? Нескін-

ченність і невимірюваність... А задуматись потрібно всім. Аби хоч на крок наблизитись до благодатної своєї духовності, хоч на краплю вдосконалитись. І порозумнішатися. Просто побачити один одного. Зрозуміти, оцінити, упорядкувати щось у собі і в нашій Державі. ...Хоч би ті Державні символи. А то у нас усе – навиворіт. Хіба можна у відро із дном догори набрати води? Хіба може бути веселка на Небі дугою униз? То ж перевернімо хоч наш національний Прапор, аби він, справді, став жовто-блакитним. Та ж не може бути Сонце нижче над морем! Особисто я стараюсь не вживати слова «Слава!». Слава Ісусу Христу! Слава тільки – в Господа-Бога. Господу слава – навіки! Людина, яка кричить – слава собі! – це верх святотатства. А святотатства Господь не прощає. Ніколи і нікому! Жодна нація тим не грішить, окрім нас. Подумаймо, може, саме за це Господь нас і карає. Ми кричимо, як несамовиті – слава! – а Господь посилає нам ганьбу. Вчить нас Усевишній, вчить, а ми неслухняні, як і раніше. – То ж нате вам іще і війну! – Може, тоді схаменетеся у своїм святотатстві... Не цінуєте ні себе, ні своїх жертовних геніїв – значить, не цінуєте і не любите і Мене, Свого Творця. Так виходить, що наші генії повертаються до нас тільки після смерті. Любимо лише ...мертвих.

А м у с и м о навчитися любити ж и в и х! Благословенна рука даруючого! Ще не пізно прийняти розкішні дари Анатолія Потопальського. Ще не пізно... Бо завтра ван-

далізм задушить усіх нас. ...Тхір смердить. А бобер працює. І навіть великі ріки перекидає своїми загатами. І змінює русла... І все-таки уявімо собі, що б зробила, ну хоча би, наприклад, Німеччина, якби мала т а к о г о Визначного Винахідника. Німеччина, національне гасло якої: інтелект – найбільше багатство нації. ...Уже би давно був би і інститут Потопальського і Потопальський фармацевтичний завод. І відповідна Ветеринарна і Сільськогосподарська Академія Потопальського. І ціла армія вчених науковців, які б працювали разом над подальшими розробками. І чистотілові плантації для переробки трави в «Амітозин»... Хворі люди отримали б здоров'я і продовження життя, а Держава – колосальні прибутки і дивіденди від інтелекту свого Вченого. Але Україна – не Німеччина. У нас розумова праця знецінена до злочинних крайнощів. Пригадалася одна давня інформація. «В Америці із десяти працівників лише троє виробляє матеріальний продукт, а останні сім зайняті обдумуванням того, як швидше, ефективніше і краще той продукт виробляти. Вісім відсотків національного продукту США іде на розвиток інформатики. Це – більше, ніж асигнування на оборону». Писала газета «Правда» ще 12 грудня 1989 року в статті «Умний богаче». У нас в Україні, національного інтелекту, як цвіту вишневого весною. Тільки плодоносити не дають. Ледь що, обривають і обломлюють ще зеленцем. Бо на кону – лише брудні гроші і картяр-



ство, політичне і практичне. Хто до себе більшу карту перетягне?! Отака нам дісталася Батьківщина, Анатолію Івановичу! Але Батьківщину не вибирають – нагадує нам письменник, загиблий ще таким молодим! – Василь Симоненко. Можна все на світі вибирати, Сину. Вибрати не можна тільки Батьківщину! Мусимо с а м і її творити, очищати авгісві конюшні і садити свіжі саджанці, хоч би й на смердючих смітниках. Життя продовжується. І не зупинить його ні ірод, ні каїн. Авелів не переколеш. Геніїв не погасиш. ...А висновки, як основа. Напрошуються на полотно самі. Висновки – не гості, а господарі. Нехтувати ними не можна. Генії, як новонароджені зірки. Світяться і світять крізь Віки і Століття. Дякуємо Богу за усіх видатних людей! Дякуємо, що Потопальський Анатолій Іванович народився на нашій, Українській землі! Знаєте, Анатолію Івановичу, Ви переживете, – ми переживемо у с і х вандалів... А з двома Ювілеями Вас вітають тисячі врятованих Вами людей. І мільйони тих, які ще надіються на Ваш «Амітозин»! Вас вітає уся наша Боговгодна Україна. Пригноблена, але не стала на коліна. Багато разів розіп'ята, але все одно Жива! Замучена знову, але бореться і усміхається. Обкрадена укотре, але така – безмірно багата. Де не копнеш – бурштину... Де не торкнешся – світлі і сонячні люди. І Ваш сонячний талант – наше найбільше багатство! На гострію найглибших Істин – Ви одночасно і Каменярь, і Кремінь. Селекція всього Живого Сві-

ту – під мікроскопом Вашого унікального Розуму. Можливість неможливого... Загадку геніальних відкриттів озвучувати повністю не вдається нікому. Найголовніше – сприйняти! Понад 400 наукових публікацій, 15 монографій... Людина, яка рятує, спасає людей, тварин і рослин. Людство рятує! І всю живу Природу... Я навіть не знаю, якою нагородою це можна увінчати, яким Пам'ятним Знаком запечатлити. В Україні просто ще немає т а к о ї Нагороди. І такої Пам'ятної Відзнаки...

Коли писала цю статтю, то наче сама пережила усе, що пережив Анатолій Іванович Потопальський. Аж мусила робити передихи. Інакше, здається, могла задихнутися. Не вистачало кисню. Вчений щоденно робить свою унікальну справу. Але ми, задля кого він це робить, м у с и м о приєднатися до боротьби. За самих себе! Навіть непробивні стіни колись пробиваються. Це ж треба, аби саме Міністерство охорони здоров'я «о х о р о н я л о» нас від найпотрібнішого нам сьогодні препарату – **протиракового «Амітозину», що пройшов всі клінічні випробування ще в 2001 році, і рекомендованого Інститутом онкології для реєстрації і лікувальної практики в звичайних лікарнях.** Страшніших нонсенсів просто уже не буває. Без прокуратури тут, очевидно, не обійтись.

До речі, у матеріалах нещодавньої Лондонської Конференції мені найдужче імпонувала і вразила гостротою і оптимізмом доповідь,

а, точніше, аж дві доповіді кандидата юридичних наук Людмили Радухівської із Національної академії прокуратури України, Київ. Доповіді, які присвячені Громадському Рухові на захист досягнень Унікального Вченого і впровадженню їх в медичну практику, на захист нашого права, права Українців мати свої найдієвіші протионкологічні ліки, виплекані Вченим тут, на своїй рідній землі. Отож, хай ця стаття стане генеральним запитом до Генерального прокурора України Юрія Луценка з вимогою негайно, раз і назавжди припинити край безкрайньому злочинному саботуванню протираковому препарату Анатолія Потопальського «Амітозину». І невідкладно запровадити його серійне виробництво. Для врятування і продовження життя мільйону людей, хворих на онкологію зараз в Україні. Може, Генеральний прокурор відчує той генерований і концентрований погляд одного мільйона онкохворих, які в муках надіються на можливий ще порятунок. Адже, Україна стійко займає в Світі п е р ш е місце по онкологічних захворюваннях. І це в країні, яка єдина в Світі має свій найефективніший протираковий препарат «Амітозин». Найбільшим подарунком нашій Україні і нам, Українцям, до славного Ювілею нашого Найвидатнішого Винахідника-Вченого Анатолія Потопальського буде юридична реєстрація «Амітозину» і початок його заводського випуску для всіх онкохворих. Наш сучасний біблійний Йов... Знаю: йому теж усе повернеться. Опісля





**На фото – Антоніна ЛИСТОПАД,
член Національної Спілки письменників України,
Лауреат премії імені Василя Стуса,
Лауреат премії імені Олени Пчілки, Україна**

всіх тяжких випробувань. Бо Віра перемагає все! По го-стрію найглибших Істин іде його праведна дорога Но-ватора і Винахідника. По го-стрію, але – по висхідній...

ВІДГУКИ НА СТАТТЮ

Anatolii Mudrak,

04 / 05 / 2018

**Candidate of Agricultural
science, Ukraine**

Було б півбіді, якби історія з Анатолієм Івановичем була б винятком в нашій державі, як колись, так і нині. Скажіть, де Ви бачили, щоб за грабіж інтелектуальної власності когось засудили. Анатолію Івановичу якось все таки вдалось підняти до вершин науки, а скільки таких, як він, самородків не пробилось крізь цей асфальт черствості і бюрократії, скількох зарізали ще при вступі до престижних ВУЗів занижуючи їм оцінки на вступних іспитах. Та й багато з тих, хто про-рвались в науку, зрозумівши що їхні творіння дістануться іншим, тільки прикидались, що нею займаються. І навіть ті з них, хто мав на своєму рахунку серйозні розробки і

впровадження їх у виробни-цтво, говорили, як таке може бути, що той, хто на машині працює, отримує більше за її творця. Мабуть, тому ми маємо відсталі технології, машини та ліки. І зовсім не багато потрібно, щоб бути Божою людиною, а лише бути завжди на стороні прав-ди і добра. Мабуть, Анатолію Івановичу це вдалося, тому вдалося також бути прикладом для своїх колег і учнів. Сподіваюсь, про це ви ще напишете.

Victoria Vasilenko,

04 / 05 / 2018

**Candidate of Agricultural
science, Research
Associate, Ukraine**

Ви описали на прикладі Анатолія Івановича нелегкий шлях наших науковців в нашу епоху, приспаного недруга-ми заснутого байдужого по-коління. І тут мені хотілося б нагадати строки з вірша Анатолія Івановича Пото-пальського, опублікованого в журналі "Педагогіка толе-рантності" No 3-4 (76), 2016 з поетичної збірки "Якщо за-питають...": "Я громом роз-буджу заснуле покоління, і

блискавицями вкажу дорогу до спасіння... Дощами змию куряву століть, що ґрунт ро-дючий запилила..." Він дій-сно особистість з великої букви! Ваша стаття, пані Ан-тоніно, проймає до глибини душі. Бажаю високих творчих взлетів і численних творчих послідовників.

Zhanna Kruchenko,

04 / 03 / 2018

**Candidate of Biology,
Ukraine**

Прекрасная стаття талант-ливого человека о тернистом пути выдающегося учёного-новатора, человека высокой духовности и искреннего гуманизма Анатолия Ивановича Потопальского. Нет ничего более ценного в че-ловеке, чем желание помочь страждущим. Это желание – да услышано было Творцом, который и помогал Анатолию Ивановичу воплощать идеи в жизнь. Житейские неурядицы иного человека повергли бы в пучину душевных потря-сений. Однако, с Анатолием Ивановичем всегда был Гос-подь – Учитель и Поводырь, которому он доверял свои самые потайные мысли. Ис-тинно – нет Пророка в своём Отечестве, тернист путь иду-щего по пути Праведности. Но Господь полагает, что тернии очищают в первую очередь Душу, снимая всё наносное житейскими пере-дрягами. Хочется думать, что Замысел Бога – видеть людей Преображёнными Ду-ховно и физически, вопло-щается доктором А.И. Пото-пальским в полном объёме. Слава Бога – в Вас, Анатолий Иванович. Да сбудутся ваши помыслы Замыслами Госпо-

да. Вам, изрядно испившей из Чаши Горестей, желаю высоких творческих взлётов и воплощений желаний в жизнь с Верой и Надеждой в то, что Господь всё расставит на свои места.

Elena Plisyuk,

04 / 02 / 2018

Volunteer, Ukraine

Большое спасибо Вам за статью! Это крик души! И, наверное, крик всех наших душ! Все мы любим, уважаем и ценим Человека, Доктора и Ученого с большой буквы Потопальского Анатолия Ивановича! Вы в своей статье выразили и все наши чувства к нему и благодарность ему за его труды и изобретения!

Liudmyla Radukhivska,

04 / 02 / 2018

Candidate of Jurisprudence, Senior Lecturer, Ukraine

Дякую, що так глибоко проаналізували мої наукові публікації, які були опубліковані у конференції 2016 року. Можу сказати одне, що нам всім потрібно бути більш активними і діяльними, оскільки без діл ми ніколи не отримуємо добрих результатів.

Maria Margiyeva,

04/02/2018 Spain

Спасибо большое за Вашу замечательную статью о Ве-

ликом докторе и Великом человеке Анатолии Ивановиче. Вы вернули меня в детство, в школьные годы. Воспоминания, как Анатолий Иванович помогал, он был нашим ангелом. Ваша статья волшебная, с удовольствием прочитала.

Olena Vasilenko,

03/28/2018

Deputy Director, Ukraine

Дуже-дуже гарна, поетична, чудова стаття, написана з любов'ю до нашого улюбленого доктора. Написана настільки гарно і сильно, що неможливо відірватися до останнього слова, та ще й неодноразово зупиняєшся і перечитуєш образні вирази. "Генії, як новонароджені зірки. Світяться і світять крізь Віки і Століття", "Загадку геніальних відкриттів озвучувати повністю не вдається нікому. Найголовніше – сприйняти!", "Ще не пізно прийняти розкішні дари Анатолия Потопальського. Ще не пізно.." Цитувати з захопленням можна до безкінечності цей незрівнянний твір. В останній главі одкровення Іоанна Богослова сказано": "...время близко. Неправедный пусть еще делает неправду; нечистый пусть еще сквернится; праведный да творит правду еще, и святой освящается еще. Се, грядущее скоро

и возмездие Мое со Мною, чтобы воздать каждому по делам его..." Це головне, і підтримую Ірину Іванівну, яка написала вам коментар, пані Антоніно, що ми віримо в Перемогу. Нехай благословить Вас Господь на все добре і додасть за добрі справи сторицею.

Iryna Vorobiova,

03/27/2018

Head of the Department, Ukraine

Дякую Вам за таку чудову, вистраждану статтю. Стаття талановитої поетеси, письменниці про талановитого вченого. Я працюю з Анатолієм Анатолійовичем, знаю всі його проблеми, проблеми нашого колективу. Але, читаючи Вашу статтю, сприймаю все набагато глибше, філософськи. І вірю в Ваші пророчі слова «По гострію найглибших Істин іде праведна дорога Новатора і Винахідника Анатолия Потопальського. По гострію, але – по висхідній...». Віримо в Перемогу!

Антоніна ЛИСТОПАД,
член Національної
Спілки письменників
України,
Лауреат премії імені
Василя Стуса,
Лауреат премії імені
Олени Пчілки,
Україна